

БАРАБАНАЧЕ

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОША

Редакторъ: Любомиръ Дойчевъ

Цена 2 лева

София, 16 януарий 1939 год.

Вестникътъ е одобренъ и препоръчанъ отъ Мин. на Народното Просвѣщение съ писмо № 6630-23-II отъ 14. XII. 1938 година. Издаване на А. Д. „Периодиченъ печатъ“ — София. Абонаментъ за 40 броя — 60 лв. Суми се пращатъ по пощ. чек. с/ка № 1573 и въ чисти герб. марки. Обявления по споразумение. Всичко да се адресира до в. „Барабанче“, ул. „15 Ноемврий“ № 5—София

ГАЛЪОТА СЪ КАМЕННИ ВЪГЛИЩА

Снѣгътъ се сипѣше на едри парали. Фъртуната зловещо свирѣше и алкиятъ Митко едвамъ крачеше изъ ститѣ улици.

Откъмъ „Гробарска“ се показа галота, натоварена съ каменни въглища. Малкото сърдце на Митко заби радостно. Той приготи оксаното си вълче и тръгна следъ галютата.

Първата буца падна. Тя бѣше доста тежка. Той се завтече, грабна и бързо я пусна въ човалото. Въ очитѣ му се четѣше радостъ, а устнитѣ му шепнѣха: „Ето бързо свърша“... Галютата бѣше много добре натоварена, но брадатия и въ вижките чизми чичо караше бавно, ария си конь и, ето защо, нито не падаше.

Отъ душата на Митко мигновено щастие изчезна.

Наближаваше половинъ часъ, ама една бучка бѣше паднала.

Галютата зави въ кална локва. Следъ малко едното колело затъна въ дълбока локва. Буколката се наклони и нѣколко бучки паднаха въ локвата. Митко помисли, че е плитко, и изстѣпи, но сжщия мигъ единъ му кракъ затъна до глезена. После се плъзна и той падна въ снѣжната локва.

Студената вода скова малкото му тѣло.

Остри трѣпки го побиха и жално проплака. После бързо стана и тръгна назадъ — въ тѣхъ; но образа на малкото му сестриче се възправи предъ него и промълви:

— Студено, много студено, Митко!...

Две сълзи се търкулнаха по лицитѣ му страни и той пакъ върна къмъ галютата.

Снѣгъ и калъ влизаше въ обувките му и краката му ставаха безчувствени.

При единъ остъръ завой паднаха нѣколко бучки. Митко ги прибра въ човалото.

Зжитѣ му тракаха, а вѣтъра все повече и повече се усилваше и навяваше рой снѣжинки въ сирашкитѣ очи...

Скоро галютата спрѣ предъ една къща.

Коларѣтъ се обърна и го видѣ. После сърдито викна:

— Маршъ, проклето циганче, крадецъ!

Краката и ржцетѣ му бързо затрепериха. После изведнажъ спрѣха.

Снѣжинкитѣ падаха, топѣха се на лицето му, сливаха се съ сълзитѣ му и потичаха къмъ вкоченения му вратѣ.

Коларѣтъ се втрещи. Предъ него изплува образътъ на покойното му дете.

Въ сжщия мигъ като стрела изкочи малкия Сава. Той видѣ всичко отъ прозореца.

— Горкото момче, — шепнѣха устнитѣ му. Сигурно е сираче.

Но щомъ като наближи падналото момче, той скръбно викна: Митко, Митко!

Никакъвъ отговоръ.

Крайницитѣ на Митко бавно застиваха. Смъртъта бавно пристѣпваше къмъ падналото дете.

— Чичо, бързо да го внесемъ вътре! — викна Сава.

Коларѣтъ и Савата внесоха помръзналото дете вътре. Но още щомъ го положи на одѣра, той почна да бълнува.

— Лили... сестричке, ето, идва батко ти.

Сълзитѣ му блестѣха по лицето му.

— Вижъ, колко въглища е донесълъ батко.

— Ей сега ще се стоплишъ. Стенание се изтрѣгна изъ гърдитѣ му.

Като заковани стояха родителитѣ на Савата надъ бълнуващото дете.

— Тѣ сж кржгли сираци, — каза Савата, задавенъ отъ сълзи. Майка имъ не преди много умрѣ. Митко е мой съученикъ... Майко!

— Бързо, чедо! — тя отгана добритѣ мисли на своята рожба.

Савата изхвъркна вънъ.

— Но какъ? — промълвиха

устата му.

Въ това време се зададе голѣмиятъ му братъ...

Следъ малко файтона спрѣ предъ тѣхъ. (Следва на стр. II)

— Чичко! — проплака Митко.

Коларѣтъ ядосанъ се запъти къмъ него съ дигната за ударъ лопата.

Но преди да дойде до него, Митко се отпусна и падна въ снѣжната калъ.